

— "Ελα δά, γεροξεκουτιάρη, είπεν ὁ 'Ροβέρτος, παραμύθια κανενὸς φοβιτσιάρη καὶ κανενὸς μεθύστακα... Μείνε ἡσυχος καὶ δὲν φοβοῦμαι ἐγὼ ἀπ' αὐτά.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ σκέψεις αὐτοῦ διεκόπησαν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Πιεδούση, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποκαταστῆ ἐκ νέου μαῦρος.

Ὁ δεξιὸς πράκτωρ ἀπηλλάγη ταχέως τοῦ Κάμπρεμερ, ἀφοῦ ὑπεσχέθη αὐτῷ θαύματα ἐκ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ γέροντος Βινέ.

"Ελαθεν ἄμαξαν, ἥτις ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ βουλευτάρτον, εἰσέδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκεῖθεν δέ, διὰ σειρᾶς τεχνιέντων περιστροφῶν, εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ Ναβάβ.

"Ἐφερε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του τὴν κλεῖδα τοῦ ἐνδιαίτηματος τούτου, ἵνα δὲ μὴ ἀνησυχῇ ἀνωφελῶς τὸν κύριον Λεκόκ, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μετεμφιέσεως, καὶ ἐκεῖ προσέβη εἰς ταχεῖαν καὶ τελείαν μεταμόρφωσιν.

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι λεπτῶν ἦτο ἕτοιμος νὰ συνοδεύῃ πανταχόσε τὸν ἄρχοντα τῆς Βαχώρας, καὶ εἰσῆρχετο ἡρέμα ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κύριος Λεκόκ.

— Λοιπὸν! ἀρχηγέ, εἶδατε τὸν ἀνθρωπὸν μου καὶ ἐδικάσατε τὰ χαρτιά του. Ἡ δουλειὰ δὲν εἶνε φανερά; ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης.

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε φανερόν, εἶνε ὅτι ἡ κόρη του ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν Ὁ-Σολιβάν, καὶ ὅτι τοῦ τὴν ἤρπασαν. Αὐτὰ εἶνε ὅλα.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα γιὰ τώρα, ὅταν ὁμως μάθωμε ποιὸς ἔκαμε τὴν πράξιν δὲν θὰ εἴμεθα μακριὰ ἀπὸ τὸν σκοπὸν μας.

— Καὶ πῶς θὰ τὸν μάθωμεν;

— Νά τα! Μὰ τὴν πίστι μου, μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ἔξέρω ἀπὸ τώρα. Δὲν θὰ μοῦ βγάλουν ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦ μου πῶς δὲν εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Τολβιάκ.

— Εἶνε ἡ ἰδέα σου, ἴσως καὶ ἡ ἰδική μου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε μία βεβαιότης.

— Καὶ ποῖος λοιπὸν θέλετε νὰ εἶνε, ἀρχηγέ. Μήπως εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ὁ Τολβιάκ κάνει αὐταῖς ταῖς δουλείαις; Μήπως δὲν πιστεύετε πῶς αὐτὸς ἔβαλε καὶ ἄρπαξαν τὸν βουδὸν μὲ τὴν ἄμαξαν, ὅπως ἄρπαξαν χθὲς καὶ τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ; Ἡ τέχνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ ἄρπάξῃ. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔξερετε καλὰ, πῶς προχθὲς μοῦφυγε

ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ὁρλεάν, καὶ πῶς ἄρπαξαν τὴν μικρὴ κ' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ προάστειο τῆς Ἰταλίας. Ὁ Τολβιάκ πρέπει νὰ κάθεται ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, εἰς τὰ περίχωρα ἢ καὶ περὶ μακριὰ. Χωρὶς νὰ λογαριᾶσμε πῶς ἡ ὑπέρβια τῆς σκοτωμένης Ἰγγλέζας ἔφυγε μὲ τὴν ἰδία ἀμαξοστοιχίαν ποῦ ἔφυγε καὶ αὐτός. Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπόδειξις, μοῦ φαίνεται, καὶ δὲν θὰ παραξενευθῶ ἂν μάθω πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη κυρία, ποῦ ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν μικρὴν.

— Ὅ, τι μοῦ λέγεις, τὸ ἐσυλλογίστην, καὶ ἔχω βεβαίαν ἀπόφασιν νὰ ἐνεργήσω ὡς νὰ ἐμαντεύσασμεν ἀκριβῶς. Ἐσχημάτισα τὸ σχέδιόν μου καὶ ἡμπορεῖ αὐριοῦν ἀκόμη νὰ τὸ βάλωμεν εἰς ἐνέργειαν. Δι' αὐτὸ θ' ἀποφασίσω ἀπόψε, ἀφοῦ ἰδῶ τὸν Τολβιάκ, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ εἶνε εἰς τὸ Μελόδραμα, καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θεωρεῖόν μου νὰ μοῦ δώσῃ εἰδήσεις διὰ τὰς ἐρέυνας, τὰς ὁποίας ἤρchiσεν ὁ κύριος Χόλτζ, τὸν ὅποιον μοῦ ἐσύστησεν ὡς πράκτορα. Ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν του θὰ ὁδηγηθῶ καὶ θὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, καὶ ἂν μοῦ εἴπῃ τίποτε ἀπὸ αὐτά, τὰ ὁποῖα μαντεύω, ἡμπορεῖς νὰ ἐτοιμασθῇς διὰ νὰ κάμῃς μαζύ μου ταξιδίδιον ὀλίγων ἡμερῶν.

— Διὰ ποῦ, ἀρχηγέ;

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ μετὰ τὴν παράστασιν. Ἄς πηγαίνωμεν, διότι ὁ Τολβιάκ θ' ἀνησυχῇ.

ΚΗ'

Τὸ Νέον Μελόδραμα εὐρίσκεται πρὸ τῆς θύρας τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου», ὁ δὲ κύριος Λεκόκ μετέβη εἰς αὐτὸ πεζῇ, πρὸς μεγίστην διασκεδάσιν τῶν κατοίκων τοῦ βουλευτάρτου.

Ἡ ἐσθῆς καὶ τὸ σαρίκιόν του προὔξεν ἡσαν αὐτῷ τὴν δυσἀρέσκειαν νὰ τὸν παρατηρήσουν πολλοί, μάλιστα δὲ καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσουν.

Ἦτο ὁμως εἰθισμένος εἰς τὰς μικρὰς ταύτας ἐκδηλώσεις καὶ οὐδόλως ἀνησυχῆσεν.

Ὁ Πιεδούσης, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, οὐδόλως ἐταράχθη, καίτοι παρατηρήσας ἐντὸς τοῦ πλήθους πολλὰ γνωστὰ πρόσωπα.

Τὸ ἰδικόν του εἶχε καταστῆ ἀγνώριστον ὑπὸ τὴν βαφὴν, δι' ἧς εἶχεν ἀπαλείψει αὐτό, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ ὥρατος ἐκεῖνος μαῦρος ἰκέτης ἐγεννήθη εἰς Παντέν, πλησίον τῶν Παρισίων.

Ὅθεν ὁ Πιεδούσης οὐδόλως ἐφοβεῖτο τὰς ἀπροόπτους συναντήσεις, καὶ ἐν τούτοις, μικρὸν ἀφοῦ διέβη τὴν γωνίαν τῆς πλατείας, προετοιμαζέτο δι' αὐτὸν ἐκπληξὶς δυναμένη νὰ τὸν ταράξῃ.

Ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν περιέργων, οἵτινες συνωθοῦντο κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ κυρίου του, εἶδεν αἰφνης ἐμφανιζομένους τὸν Γιαννῆν Γκαλουπιὰν μετὰ τῆς συζύγου του.

Ὁ Πιεδούσης παρετήρησεν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ εἶδεν ὅτι ὠθοῦντο διὰ τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ἀντήλλασαν

στον χαμηλὴ τῇ φωνῇ λόγους ἐσπευσμένους.

Οὐδεμίαν ἄλλως τε προσοχὴν ἐδίδον εἰς αὐτόν, μηδὲ ὡς ὑποπτεύοντες ὅτι ὁ μέλας οὗτος Ἰνδός, ὅπως οἱ ἀνθρακες, οὐς πωλοῦσιν, ἦτο ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὅστις ἐπλήρωσεν αὐτοὺς νὰ πῶσιν ἐν τῷ καφενεῳ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Τοσοῦτον ἐκινήθη ἡ περιέργειά του ἐκ τῆς στάσεως αὐτῶν, ὥστε διηρώτησεν ἐκὺν τὸν ἂν ἤρμοζε νὰ τοὺς πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὅπερ τοσοῦτον ζωηρῶς τοὺς ἀπησχόλει.

Ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι παρόμοιον διάβημα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνδυμασίαν, καὶ μὲ τὸν Ἀφρικανικὸν τοῦ προσώπου του δέρμα, παρουσίαζε σπουδαῖα προσκόμματα, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ δύο Ὁθερνοὶ οὐδόλως ἠθελον συγκατατεθῇ νὰ τιμῆσασιν ἕνα ξένον διὰ τῶν ἐκμυστηρεύσεών των.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ διαβῇ τὴν θύραν τοῦ θεάτρου, ἀφοῦ ὁμως ἔριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῶν συζύγων Γκαλουπιὰ, οἵτινες εἶχον μείνει παρὰ τὴν ἀναβάθραν.

Εἶδεν ὅτι ἡ Γιαννέττα ἤρchiσε νὰ κινῆται καὶ νὰ χειρονομῇ, ὅτι ὁ Γιάννης προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ, καὶ ἔτι, ἐπὶ τέλους, ἠτοιμαζόντο ν' ἀπέλθωσιν ὅπως εἶχον ἔλθει.

Μετὰ κόπου καὶ μετὰ λύπης ὁμως ἠκολούθησε σιωπηλῶς τὸν κύριόν του, ἀνερχόμενον τὴν μεγάλην κλίμακα.

Ὁ Ναβάβ εἶχεν ἐνοικιάσει πρώτης σειρᾶς θεωρεῖον, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν εἰσῆρχετο ἐν τῷ θεάτρῳ, τὸ παραπέτασμα ὑψοῦτο διὰ τὴν τετάρτην πράξιν τῶν Οὐγενότων.

Ὑπὸ λόγον τὰ ἐγχειρίδια, οἱ δὲ ἦχοι τῆς θαυμασίας καὶ τεραστίας ὀρχήστρας ἐποίουν τὴν αἰθούσαν νὰ τρέμῃ.

Οἱ θεαταί, συγκεκινημένοι ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης μελωδίας, δὲν ἐστράφησαν ἵνα ἴδωσι τὸν Ναβάβ, ὅστις ἠδυνήθη νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου τοῦ θεωρείου του, χωρὶς νὰ προσελκύσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν των.

Ἐπωφελήθη τὴν ἀνάπαυλάν ταύτην, ἦν ἐχορήγουν αὐτῷ τὰ δίοπτρα, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν αἰθούσαν, δὲν ἐβράδυνε μάλιστα ν' ἀνακαλύψῃ, καθημένους ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῆς πλατείας, τὸν Τολβιάκ καὶ τὴν ὥραιαν Δίσανει.

Ἡ Ἀραβέλα ἐφόρει κομφοτάτην ἐνδυμασίαν μετ' ὥραιων ἀδαμάντων, ὁ Τολβιάκ ἦτο ἐνδεδυμένος ἀνελλιπῶς, ὡς ἀνθρώπος τῆς καλῆς κοινωνίας.

Ἐφαίνοντο, ἄλλως τε, μετρίως γευόμενοι τῆς ἀξιοθαυμάστου μουσικῆς τοῦ Μάγερμπερ, διότι συνωμίλουν μεταξὺ των μετὰ τινος ζωηρότητος.

Ὁ κύριος Λεκόκ, ἤκουε καὶ αὐτὸς ὁγώτερον τὸν χορὸν ᾄδοντα τὴν προσεχῇ τῶν Οὐγενότων σφαγὴν, διότι παρετήρει τὴν Ἀγγλίδαν καὶ τὸν συνοδεύοντα αὐτήν.

Δι' αὐτόν, τὸ μελόδραμα ἦτο ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τῆς πλατείας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

νης, διότι ὅσῳ περισσότερον ἐσκέπτετο, τόσῳ περισσότερον ἐδρακίνοτο ἡ πεποίθησις αὐτοῦ, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς κληρονομίας Ὁ-Σολιδᾶν συνεδέετο στενῶς μετὰ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ὁ Πιεδούσης, εὐθύς ὡς ῥάβδος ἐβένου, καὶ ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα, ἵστατο εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου, ἐγγὺς ὅμως τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἵνα τῷ ὁμιλῇ χαμηλοφώνως, χωρὶς ν' ἀκούηται ἀπὸ τὰ γειτονικά θεωρεῖα.

— Ὁ Τολβιάκ δὲν μὲ εἶδεν ἀκόμη, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέρον Λεκόκ. Ἄν ἐγνώριζεν ὅτι τὸν παρατηρῶ δὲν θὰ ἐφλυᾶρει τόσον μὲ αὐτὴν τὴν νέαν. Τί σπουδαῖον τάχα νὰ τῆς διηγῇται; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ διηγῇται πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέσιν πρὸς τὴν κληρονομίαν, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι δὲν ἐνεργεῖ δι' ἴδιον λοχαγισμὸν, εἶνε ὅμως φανερόν ὅτι ἔχει χρηματικὸν συμφέρον νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κληρονόμον, ἡ δὲ Ἀρβέλα πρέπει νὰ εἶνε σύντροφος αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον θὰ μὲ ἴδωσι, κατὰ δὲ τὸ διαλείμμα θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἐν τούτοις, ὁ χορὸς ἔψαλλε τὰς τελευταίας συμφωνίας τῆς εὐλογίας τῶν ἐγγχειριδίων, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἡχηρῶν ἤχων τῶν ὀργάνων τῆς ὀρχήστρας.

Ὁ Πιεδούσης ἐπωφελήθη τῆς ἀρμονικῆς ταύτης καταιγίδος, ἵνα εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν του :

— Ὑπάρχουν ἴσως νέα, ἀρχηγέ. Πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὴν πλατείαν εἶδα τὸν καρβουνιάρη μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἦσαν πολὺ ταραχμῆνοι.

— Πρέπει νὰ παρατηρήσῃς ἂν εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ εἰς τὴν ἔξοδον, ἀπήντησε χωρὶς νὰ στραφῇ ὁ κύριος Λεκόκ.

— Καὶ ἂν εἶνε;

— Νὰ μὲ συνοδεύσῃς ἕως τὸ ξενοδοχεῖον, νὰ μεταμφιεσθῇς ὀγρήγωρα καὶ νὰ καταβῇς πάλιν διὰ νὰ προσπαθήσῃς νὰ τοὺς ἀνταμώσῃς. Ἀλλὰ σιώπα, διότι ὁ Τολβιάκ μὲ κυττάζει μὲ τὰ γυαλιά του, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ μὲ χαιρετίσῃ. Δὲν πρέπει νὰ μὰς ἰδῇ ὅτι συνομιλοῦμεν.

Ὁ Πιεδούσης δὲν ἠνέφξε πλέον τὸ στόμα, καὶ ἀπεμακρύνθη.

Πράγματι ὁ Τολβιάκ, ἀφοῦ περιέστρεψε τὰ δίοπτρά του ἐντὸς τῆς αἰθούσης, παρετήρησε τὸν Ναβᾶβ, καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ καταβιβάζῃ τὰ δίοπτρα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ν' ἀπευθύνῃ χαιρέστατον χαιρετισμὸν εἰς τὸν ἀρχοντα τῆς Βαχώρας.

Οὗτος παρετήρησε μάλιστα ὅτι ὦθει διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ καθημένην ὠραίαν Δίσνεϋ, καὶ ὅτι ἡ κομπὴ αὕτη κυρία ἀπῆντα εἰς τὴν εἰδοποίησιν ταύτην δι' ἐκφραστικῶν βλέμματός.

Ἀπέδωσε τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἔλαβε τὴν ἀσιατικωτέραν στάσιν του, δηλαδὴ ὅσον ἡδυνήθη σοβαρὰν καὶ ἀπαθῆ, προσποιούμενος ὅτι ἀκροάζεται μετὰ προσοχῆς τὰς ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐκπεμπομένας ἀράς.

Παρετῆρει ἐν τούτοις διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ πᾶν ὅ,τι συνέβαινε ἐπὶ

τῶν ἐδρῶν τῆς πλατείας, ἐξεπλάγῃ δὲ ὅταν εἶδε τὸν κύριον Τολβιάκ δὲ Τιντσε-βραὶ νὰ ἐγερθῇ τῆς θέσεώς του καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἀφήσας μόνην τὴν σύντροφόν του, ἥτις, ἄλλως τε, οὐδόλως ἐφάνη ἀνησυχήσασα ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

— Ἐρχεται εἰς τὸ θεωρεῖόν μου, αὐτὸ εἶνε φανερόν, ἐσκέφθη ὁ κύριος Λεκόκ. Λοιπὸν θὰ ἔχει κἄτι σπουδαῖον νὰ μοῦ εἴπῃ καὶ δὲν περιμένει τὸ τέλος τῆς πράξεως. Θὰ τὸ μάθωμεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ θὰ ὑποκριθῶμεν σοβαρῶς.

Οὐδὲν τούτων εἶδεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἵστατο ἀκίνητος ἐν τῇ γωνίᾳ του.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ κύριος Τολβιάκ εἰσῆλθεν ἡρέμα.

Ὁ Ναβᾶβ ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ τῆς ἀβροφροσύνης πλήρους ἐξιοπρεπείας ἀρχοῦ, ὃν ἀνησυχοῦσι κατὰ τὴν ὥραν τῆς διασκεδάσεώς του, καὶ ὅστις ἐν τούτοις ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀβροφροσύνην του.

Ὁ ἀνιχνευτὴς ἐκάθησεν ἀνέτως καὶ ἤρχισε, χωρὶς ποσὼς νὰ φανῇ ἀμηχανῶν, διὰ τόνου εὐσταθοῦς, μικρὸν εἰσαγωγικὸν λόγον.

— Ἡ ἐξοχότης σας, θὰ μὲ συγχωρήσῃ, εἶπεν, ὅτι ἔρχομαι νὰ τὴν ἀνησυχίσω κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως. Ἐπεθύμουν ἀπολύτως νὰ σὰς ὁμιλήσω ἀπόψε, καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρία Ἀρβέλα πρόκειται ν' ἀποσυρθῇ πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν συνοδεύσω.

— Πῶς! ἠρώτησεν ὁ Ναβᾶβ προσποιούμενος ἐκπληξιν, ἡ κυρία Δίσνεϋ θέλει στερηθῇ οἰκειοθελῶς τῆς εὐχαριστήσεως ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους τὸ ἀριστουργημα αὐτό; Ἰδοὺ τί θὰ εἴπῃ νὰ εἶναι τις κεκορεσμένος ἡδυνῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἀπλοῖκοι ξέναι, ὅπως ἐγώ, ἀπολαμβάνομεν μετ' εὐφροσύνης.

— Ἀλλὰ, μοὶ φαίνεται, ἐξοχώτατε, ἐπανελάβε μειδιῶν ὁ Τολβιάκ, ὅτι ἐλλείψατε εἰς τὰ τρία τέταρτα τῆς παραστάσεως.

— Χωρὶς τὴν θέλησίν μου, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Ἡμποδίσθη ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς συμπατριώτου μου, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀπόψε ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ μοὶ δώσῃ ἐπιστολὰς σπουδαίας τοῦ ἐν Βαχώρα ἐπιστάτου μου. Ἡ κυρία Δίσνεϋ ὅμως δὲν ἔχει βεβαίως τοὺς αὐτοὺς λόγους μὲ ἐμέ, καί....

— Ἐχει ἄλλους, Ἐξοχώτατε. Ἡ Ἀρβέλα εἶνε ὑποχρεωμένη ν' ἀναχωρήσῃ αὐριον λίαν πρῶτ' διὰ τὸ Λονδίνον, καὶ διὰ μίαν κυρίαν εἶνε σοβαρὰ ὑπόθεσις νὰ ἐγερθῇ εἰς τὰς ἐπτὰ τὸ πρῶτ'.

— Ἀ! κύριε, τί εἶδῃσιν μοῦ διδετε; Ἀπειλούμεθα τάχα νὰ χάσωμεν τόσῳ ἀξιολάτρευτον πρόσωπον; Σκέπτεται τάχα νὰ μείνῃ διὰ παντός εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ὡ! καθόλου. Κάμνει ἀπλὴν ἐκδρομὴν, καὶ δὲν θὰ μείνῃ περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα. Καί... μὲ παίρνει μαζύ της!

— Πῶς! ἀναχωρεῖτε καὶ ὑμεῖς ἐπίσης; Ἀκούω δύο κακὰς εἰδήσεις ταῦτοχρόνως.

— Δὲν δύναται τις νὰ εἶνε ἀβροφρο-νέστερος, καὶ εἶμαι λίαν συγκεκινημένος ἐκ τῶν αἰσθημάτων τῆς λύπης, τὰ ὁποῖα μοὶ φανερώνετε. Σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι ἡδυνάμην νὰ μὴ κάμω τὸ μικρὸν αὐτὸ ταξίδιον, καθόσον ἀποστρέφομαι τὸ Λονδίνον, ἀλλὰ τί μέσον νὰ μεταχειρισθῶ διὰ ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὠραίας γυναικός; Ἀλλως τε, ἔχω καὶ ἐγὼ μερικὰ συμφέροντα νὰ κα-νονίσω ἐκεῖ, εἰς τρόπον ὥστε δὲν θὰ κάμω μόνον ἀπλοῦν ταξίδιον. Ἐπιτρέψατέ μοι, λοιπὸν, ἐξοχώτατε, νὰ σὰς εἴπω δύο λέξεις διὰ τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐκθύμως ἀνελάβατε, τῆς ἀναζητήσεως τῶν κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιδᾶν.

— Εἶνε εἰς καλὸν δρόμον, μοὶ φαίνεται, καὶ δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἐκδούλευσιν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκάματε νὰ μοὶ ἀποστείλετε τὸν πράκτορα ἐκεῖνον.

— Τὸν εἶδον σήμερον. Δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ πρὸς ὑμᾶς, διότι τὰ πράγματα δὲν ἐβαδίσαν ὅσον ἠλπίζε ταχέως. Εἶνε ἀνθρώπος εὐσυνείδητος, καὶ ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ κάμῃ τὸ καλλίτερον. Ἦλθε λοιπὸν νὰ μ' εὕρῃ διὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ σὰς εἴπω ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» πρὶν εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ σὰς φέρῃ θετικὰς ἀποδείξεις περὶ τοῦ κληρονόμου, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε.

— Καὶ νομίζει ὅτι τοῦ χρειάζεται ἀκόμη πολὺς καιρὸς;

— Εἰς τὴν ἐπιστροφήν μου θὰ εἶνε τελειωμένον.

— Τότε, θὰ μοὶ τὸν φέρετε σεῖς ὁ ἱδιος; εἶπεν ὁ Ναβᾶβ παρατηρῶν ἀσκαρ-δαμυκτὶ τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον.

— Ἡ θὰ σὰς τὸν στείλω, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Τολβιάκ. Εἶνε παράξενος ἀνθρώπος καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε μόνος ὅταν ἔχῃ συνέντευξιν μὲ τοὺς πελάτας του. Ἄν ἀπηνυθύνῃ πρὸς ἐμὲ αὐτὸ τὸ πρῶτ', τὸ ἔκαμε, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ εἰς ὦραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν συνειθίζετε νὰ δέχεσθε. Θ' ἀνεχώρησε λοιπὸν σήμερον μετὰ μεσημβρίαν διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξίδιον σχετιζόμενον μὲ τὰς ἐρεῦνας τὰς ὁποίας τὸν ἐπεφορτίσατε.

Ὁ Ναβᾶβ ἦτο ἐτοιμος νὰ ἐπιμείνῃ, καὶ τοι δὲ οἱ δύο συνδιαλεγόμενοι ὤμιλουν χαμηλοφώνως, ὁ ψίθυρος ἐν τούτοις τῆς συνομιλίας αὐτῶν ἠνόχλει τοὺς γείτονάς των, καὶ οἰωπῇ, ἐπανειλημμένως λεχθεῖσα, ὑπενθύμισεν αὐτοῖς ὅτι καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ ὦρα ἦτο ἀκατάλληλος ἵνα διαπραγματευθῶσιν οἰανδήποτε ὑπόθεσιν.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἐζήτησε καὶ πάλιν συγγνώμην παρὰ τοῦ Ναβᾶβ, καὶ ἐξῆλθε τοῦ θεωρείου, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν εὐγενῆ φίλον του :

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἐξοχώτατε, θὰ ἰδωθῶμεν ἐκ νέου.

ΚΘ'

Οὐδόλως ἐπεχείρησεν ὁ κύριος Λεκόκ νὰ κρατήσῃ τὸν Τολβιάκ.

Θά ἦτο ματαιοπονία, ἄλλως τε δὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑπεκρίνετο οὐδόλως ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ ἐπιμείνῃ.

Μεταμφιεζόμενος εἰς Ναβάβ, κατεδίκασεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀπάθειαν, τῷ ἦτο δὲ ἀπηγορευμένον νὰ φαίνεται λίαν ἐνδιαφερόμενος εἰς οἰανδήποτε χρηματικὴν ὑπόθεσιν.

Ἔτι μᾶλλον, ὁ Τολβιάκ εἶπεν αὐτῷ τόσα, ὅσα ἠδύναντο νὰ θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν τὴν ὀξυδερκειαν αὐτοῦ, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα.

Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐδρῶν τῆς πλατείας, ὑπολογίζων ὅτι ὁ Τολβιάκ θὰ κατελάμβανε τὴν θέσιν του, παρετήρησεν ὅμως ὅτι, ἡ ὠραία Δίσνεϋ εἶχε γίνεи ἀφαντος.

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ κομψὸς ἱππότης αὐτῆς ἀπεχαίρετα τὸν ἄρχοντα τῆς Βαχώρας, αὕτη ἠγέρθη καὶ ἐγκατέλειψε τὴν αἵθουσαν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ Τολβιάκ θὰ συνήντησεν αὐτὴν εἰς τὸν διάδρομον καὶ θὰ τὴν ὠδήγησεν ἐκτὸς τοῦ θεάτρου. Τοιαύτη σπουδὴ ὅπως ἀναχωρήσωσιν, ἦτο ἀληθῶς ἔκτακτος.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ ζευγος δὲν ἦλθεν εἰς τὸ Μελοδράμα ἢ διὰ νὰ χορηγήσῃ τῷ Τολβιάκ τὴν πρόφασιν ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Ναβάβ τὴν βραδύτητα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ κυρίου Χόλτζ, καὶ ν' ἀναχωρήσῃ κατόπιν, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸν εὐγενῆ φίλον του, τὸν ἄρχοντα Ἰνδόν.

Ὅτι πράγματι ἀνεχώρησεν, ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.

Οὐδόλως ἦτο ἀνόητος ὁ ἀνεργεὶς ὅπως προβάλλῃ ἀνωφελὲς ψεῦδος. Ἄλλ' ὅτι θὰ μετέβαινε πραγματικῶς εἰς Λονδίνον, τοῦτο ἦτο ἡκιστα βέβαιον.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ κύριος Λεκόν εἶχεν ἤδη ὀρισμένην τινα ιδέαν, ἣν προϋτίθετο νὰ διακοινώσῃ τῷ Πιεδούσῃ.

Διηρώτα μόνον ἑαυτὸν, ἐὰν ὤφειλε νὰ μείνῃ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ θεάματος, ὅπως λάβῃ καιρὸν νὰ μελετήσῃ τὴν ιδέαν ταύτην, πρὶν δώσῃ τὰς διαταγὰς του εἰς τὸν πιστὸν πράκτορά του, ἢ ἐὰν ὤφειλε νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως, μὲ κίνδυνον νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τὸν Τολβιάκ, ὅστις θὰ ἐξεπλήττετο, ὅτι ὁ ἄρχων Ζαφέρ, ὁ διαβεβαιῶν ὅτι ἀγαπᾷ ἐμπαιθῶς τὴν μουσικὴν τῶν Οὐγγερότων, δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσῃ μέχρι τέλους τὴν τετάρτην πράξιν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ἡθοποιὸς ἔλεγε :

Τοὺς ἀδελφούς μου θυσιάζουν. . .
ἀφες με, ἀφες με ν' ἀναχωρήσω.

Ὁ πατὴρ τοῦ καταδίκου ἐξέλαβεν ἄρᾳ γε τοὺς λόγους τούτους ὡς εἶδος εἰδοποιήσεως ;

Τοῦτο εἶνε λίαν πιθανόν, διότι ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ λέγει χαμηλοφώνως τῷ Πιεδούσῃ :

— Πηγαίνουμεν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς κίνδυνον καὶ ἔχουν τὴν ἀνάγκην μας. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς κάμνωμεν νὰ περιμένουν.

Ὁ πράκτωρ οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει ἢ ν' ἀναχωρήσῃ.

Οὐδεμίαν κλίσιν ἠσθάνετο πρὸς τὰ μεγάλα μελοδράματα, οὐδόλως δὲ διεσκέδαζεν ἐν τῷ θεωρεῖν.

Ἐπὶ πλέον ἐσκέπτετο πάντοτε τοὺς συζύγους Γκαλουπιά, δὲν ἦτο δὲ ποσῶς δυσηρεστημένος ἵνα βεβαιωθῇ ἂν παρεφύλαττον ἀκόμη ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ὅθεν ἐπέδειξε μεγάλην σπουδὴν ἵνα ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του.

Ἡ ἐξοδος τοῦ Ναβάβ ἐξετελέσθη ἀνευ οὐδενὸς ἐπεισοδίου :

Ὁ τε Τολβιάκ καὶ ἡ Ἀραβέλα ἀνεχώρησαν ἐσπευσμένως, καὶ δὲν εἶδεν αὐτοὺς οὔτε ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίμακος οὔτε πρὸ τοῦ περιστύλου.

Καὶ οἱ Ὠβερνοὶ εἶχον ἐπίσης ἀπέλθει. Μετὰ τινα λεπτὰ, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὸ θέατρον ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημά του καὶ εἶπε ζωνρῶς πρὸς τὸν Πιεδούσῃν.

— Τώρα τὰ μαντεύω ὄλα. Ὁ ἄθλιος ἐπροδόθη.

— Λοιπὸν τί σὰς διηγῆθηκε ; ἠρώτησεν ὁ πράκτωρ, ὅστις ἀκροθιγῶς μόνον, ἤκουσε τὴν ἐν τῷ θεωρεῖν συνδιάλεξιν.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κληρονόμος θὰ εὐρεθῇ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, διότι τοῦ χρειάζεται ὀκτῶ ἡμέραι διὰ ν' ἀπαλλαγῇ μιᾶς νέας καὶ μιᾶς μικρῆς κόρης, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐνοχλοῦν. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἀναχωρεῖ αὐριον διὰ τὴν Ἀγγλίαν, διότι, διὰ νὰ κατορθώσῃ τοὺς σκοποὺς του, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ γείνῃ ἀφαντος διὰ μίαν ἐβδομάδα. Δὲν θὰ ταξιδεύσῃ ὅμως, σοὺ τὸ ἐγγυῶμαι. Ποῦ πηγαίνει ; Ἀκόμη δὲν τὸ ἔξέρω καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθω τὸ γρηγορώτερον, διότι δὲν ἔχω οὔτε στιγμὴν νὰ χάνω διὰ νὰ σώσω τὴν δεσποινίδα Λεκόντ.

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Μὲ εἶδτε φρικιάσαντα, ἐξηκολούθησεν, ὅταν κατὰ πρώτην φορὰν ἀπηγγεῖλατε ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα : Χάρις Βράδον, ἐνθυμεῖσθε ; Ἦδη γνωρίζετε τὸ διατί.

Καὶ ἀποτεινόμενος πάλιν πρὸς τὸν Ὁράτιον :

— Εἶπον καὶ πρὸς ὑμᾶς, ὡς τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς δεσποινίδος Βράδον, ὅτι ἐνδιαφέρεσθε νὰ περυσταθῇτε εἰς τὴν μετὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ συνδιάλεξίν μου. Γνωρίζετε ἤδη ὡσαύτως καὶ ὑμεῖς τὸ διατί.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε αὐτόχρονον παρὰφρων, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀλλὰ πάσχει εἶδος παραφροσύνης, ἥτις ἐκπλήσσει, ὅταν ἀκούσῃ τις νὰ ὁμιλῶσι περὶ ταύτης διὰ πρώτην φορὰν. Συνεπῶς ὀφείλομεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, νὰ

κρατήσωμεν τὸ πρᾶγμα μυστικὸν ἀπὸ τῆς Χάριτος.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ! εἶπεν ὁ Ὁράτιος. Ἡ Χάρις, καὶ μάλιστα ἐν τῇ καταστάσει εὐρίσκεται ἤδη ἡ ὑγεία της, δέον ν' ἄγνοῇ πάντα ταῦτα. Θὰ ἦτο μάλιστα καλόν, προσθέτω, νὰ προειδοποιηθῶσιν οἱ ὑπηρέται ὅπως παρκαλώσωσιν τὴν ἐνταῦθα εἰσόδον, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ τυχοδιωκτικὴ αὕτη ἢ ἡ παρὰφρων αὕτη ἐπειράτῃ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μέγαρον.

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ τόρᾳ ἀμέσως μάλιστα, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Ἰούλιε, σήμανε σὲ παρκαλῶ τὸν κώδωνα... Τὸ μόνον ὅμως ὅπερ μ' ἐκπλήττει εἶνε ὅτι μοὶ ἔλεγες ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, ὅτι ἐνδιαφέρεσο διὰ τὸ πρόσωπον αὐτό.

Ὁ Ἰούλιος ἀπεκρίθη... ἀλλὰ χωρὶς νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα.

— Ἐνδιαφέρομαι πλέον ἢ ποτέ, εἶπεν, ἥδη ὅτε εὐρίσκω ἐνταῦθα ἐγκατεστημένην τὴν δεσποινίδα Βράδον πλησίον σας.

— Ἀγαπᾷς πάντοτε ν' ἀντιλέγῃς, ὡς παιδίον, Ἰούλιε. Αἱ ὀρέξεις καὶ αἱ ἀντιπάθειά σου ὑπερβαίνουν πᾶν ὄριον, ἀπήντησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Διατί δὲν ἐσήμανες ;

— Δι' ἓνα σοβαρὸν λόγον, θεία μου. Διότι δὲν τὸ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἀκούσω νὰ δώσετε διαταγὴν εἰς τοὺς ὑπηρέτας σας νὰ κλείσωσι τὴν θύραν εἰς τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλᾶσμα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ ἀνεψιῦ της βλέμμα, ὅπερ σαφῶς ἐξέφραζε τὴν σκέψιν της, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς της προσέλαβεν ἐνώπιον τῆς θείας του ἐλευθεριότητα καὶ θάρρος ἡκιστα ἀνεκτὰ.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ ἰδῶ τὴν γυναικὰ ταύτην ; ἠρώτησε μετὰ τόνου παγερᾶς ἐκπλήξεως.

— Τὸυναντίον ἐλπίζω, ὅτι δὲν θ' ἀρνηθῇτε νὰ τὴν ἰδῇτε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Ἰούλιος. Εἶχον ἐξέλθει ὅταν εἶχεν ἔλθει νὰ μὲ ζητήσῃ. Πρέπει νὰ μάθω τί ἔχει νὰ μοὶ εἴπῃ καὶ ἀπείρως ἐπεθύμουν νὰ ἤκουα αὐτὴν παρούσης καὶ ὑμῶν. Ὅταν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, ἥτις μοὶ ἐπέτρεπε νὰ σὰς τὴν παρουσιάσω, τῇ ἔγραψα ἀμέσως καὶ τῇ ἔδωκα συνέντευξιν ἐνταῦθα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνύψωσε τοὺς μέλανας ἐκφραστικωτάτους ὀφθαλμούς της μετὰ σιγηλοῦ παραπόνου πρὸς τοὺς ἀναγλύφους ἔρωτας καὶ τὰ ζυλουργήματα τῆς ὀροφῆς τοῦ ἐστιατορίου.

— Καὶ πότε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας ταύτης ; ἠρώτησε μετ' εἰρωνικῆς ὑποταγῆς.

— Σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ ἀνεψιὸς της μετ' ἀταράχου ὑπομονῆς.

— Ποῖαν ὥραν ;

Ὁ Ἰούλιος συνεβουλεύθη τὸ ὥρολόγιόν του.

— Ἐβράδυνε καὶ δέκα λεπτὰ, εἶπεν, ἐπαναθέτων τὸ ὥρολόγιον εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὑπηρέτης, ὅστις ἐπλησίασε τὸν Ἰούλιον φέρων ἐντὸς ἀργυροῦ δίσκου ἐν ἐπισκεπτῇριον.